

РЕШЕНИЕ

№ 2712

гр. София, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 14.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11136** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано по жалба на Х. И. А. А., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен бежански статут в Р. България, лично и като законен представител на малолетното си дете Х. М. Ал Д., с предоставен бежански статут в РБ, чрез адв.Г. В., против Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4025/30.09.2022 г на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик записан в първи клас по Заявление – декларация вх.№ ЗСПД/Д-С-СК/4025/16.09.2022г.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и се моли тя да бъде отменена.

В съдебно заседание от 08.12.2022 г. жалбоподателката се представлява от своя процесуален представител адвокат В., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Н.-Й., която моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на заповедта.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От Х. И. А. А., гражданка на С., е подадено Заявление-декларация с вх.№ ЗСПД/Д-С-СК/4025/16.09.2022 г. В заявлението е посочено, че лицето е омъжена и в семейството се отглежда едно дете: Х. М. Ал Д.. Посочено е, че семейството и детето живеят

постоянно в страната, като на майката има предоставен статут на бежанец с номер на карта №[ЕИК]. Към заявлението е приложено удостоверение № 109 ОУ-2044/31.08.2021г., че детето Х. М. Ал Д. е записано в първи клас за учебната 2022/2023г. в 14 СУ „Проф.д-р А. З.“ р-н С. за първи път, както и копия от задграничния паспорт на детето и личната карта на жалбоподателката А., като документи за самоличност.

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4025/30.09.2022 г. от Директора на ДСП - С., с която на лицето е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за деца по чл.10а, ал. 1 от ЗСПД, като отказът е обоснован с нормите на чл.3 т.3 и т.5 от ЗСПД - детето не е български гражданин и Република България не е страна по международен договор за двустранно сътрудничество със Сирийската арабска република.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в съответния преклузивен срок по чл. 149 АПК от лице, имащо правен интерес, като адресат на индивидуалния административен акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оглед основанията за оспорване по чл. 146 АПК следва да се отбележи, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, в съответствие с изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е с оглед основанията по чл. 146, т. 4 и 5, а именно материалната законосъобразност на оспорения акт и съответствието с целта на закона.

Правното основание за постановения отказ са разпоредбите на чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД, съгласно които ползващи се от тези помощи са семейства, в които единият от родителите е български гражданин – за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; както и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, в случай че получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

В хода на производството не се спори, че липсва подобен международен договор между Република България и Сирийската арабска република. Не е спорно и обстоятелството, че е предоставен хуманитарен статут за жалбоподателката и детето ѝ.

Действително Закона за семейните помощи за деца не съдържа изрична уредба на предоставянето на семейни помощи за лица с бежански статут, но Закона за убежището и бежанците/ЗУБ/, уреждащ правния статут на лица като жалбоподателката, в разпоредбата на чл. 32, ал. 2 ЗУБ, предвижда, че чужденец, с предоставен статут на бежанец, има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на права и задължения, изрично посочени в т.1 до т.4 от същата разпоредба. Изброените изключения в чл.32 ал.2 т. 4 са "други ограничения, изрично предвидени със закон." Доколкото такова изрично предвидено ограничение отсъства в ЗСПД, следва да се приеме, че лицата със статут на бежанци имат право да се ползват от правата на българските граждани, уредени по ЗСПД и ЗУБ има отношение на специален закон спрямо ЗСПД.

Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от

03.07.1991 г., защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Ето защо Конвенцията има характеристика на международен акт, по който Република България е страна, по смисъла на международното публично право, макар и не с конкретната трета държава, чийто гражданин е детето. Наличието на подобен акт не кореспондира с твърдението на ответника за противоречие с разпоредбата на чл.3, т.5 ЗСПД.

В чл.27, т.1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т.3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия, в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ, програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Безспорно Конвенцията обхваща правото на образование като социално право.

Обжалваният акт е в противоречие и с норми на правото на Европейския съюз, които имат директен ефект за държавите членки, вкл. България и примат над националното право. Касае се за Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица, която предвижда в чл.13, т.2, че „държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от „Социални грижи“ на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство са именно цитираните по-горе и административният орган, издал процесната заповед, е бил длъжен да ги съобрази при постановяване на обжалвания акт, което не е направил.

Предвид изложеното, постановяването на отказ за изплащане на съответните помощи, с аргумент за липса на българско гражданство или международен договор между Република България и трета страна, съдържащ се в оспорената заповед, е в явно несъответствие с горепосочените норми и съответно незаконосъобразен и в противоречие с целта на закона. Оспорената заповед следва да бъде отменена и преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. И. А. А., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/4025/30.09.2022 г на Директор ДСП – С..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението окончателно.

СЪДИЯ: